ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 19ης Φεβρουαρίου 1998 *

Στην υπόθεση C-309/95,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Gérard Rozet, νομικό σύμβουλο, και Jean-Paul Keppenne, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τους Rüdiger Bandilla, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, και Diego Canga Fano, μέλος της ιδίας υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alessandro Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100 boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

υποστηριζομένου από τη

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από την Catherine de Salins, υποδιευθύντρια της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

και τον Frédéric Pascal, chargé de mission στην ίδια υπηρεσία, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 8 B, boulevard Joseph II,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του Συμβουλίου της 22ας Ιουνίου 1995 σχετικά με τη χορήγηση έκτακτης ενισχύσεως στους παραγωγούς επιτραπέζιων οίνων στη Γαλλία,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Ragnemalm, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini, P. J. G. Kapteyn (εισηγητή), J. L. Murray και G. Hirsch δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 24ης Απριλίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 29 Σεπτεμβρίου 1995, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζήτησε, δυνάμει

του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, την ακύρωση της αποφάσεως του Συμβουλίου της 22ας Ιουνίου 1995 σχετικά με τη χορήγηση έκτακτης ενισχύσεως στους παραγωγούς επιτραπέζιων οίνων στη Γαλλία (στο εξής: απόφαση).

2 Σύμφωνα με το άρθρο 1 της αποφάσεως αυτής, η εν λόγω ενίσχυση χορηγείται από τη Γαλλική Κυβέρνηση στους αμπελουργούς που μετέχουν στην προληπτική απόσταξη επιτραπέζιων οίνων και οίνων που είναι κατάλληλοι να δώσουν επιτραπέζιους οίνους, παραχθέντων κατά την περίοδο εμπορίας 1994/1995 στη Γαλλία. Η απόσταξη αυτή αποφασίστηκε βάσει του άρθρου 38 του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 του Συμβουλίου, της 16ης Μαρτίου 1987, για την κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς (ΕΕ L 84, σ. 1).

3 Από τις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως προκύπτει ότι η Γαλλική Κυβέρνηση κοινοποίησε, σύμφωνα με το άρθρο 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ, το σχέδιο της εν λόγω ενισχύσεως στην Επιτροπή, η οποία το θεώρησε ασυμβίβαστο με την κοινή αγορά. Ωστόσο, το Συμβούλιο, εκτιμώντας ότι εξαιρετικές περιστάσεις δικαιολογούσαν την ενίσχυση αυτή, αποφάσισε, βάσει του άρθρου 93, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, να θεωρήσει ότι το σχέδιο συμβιβάζεται με την κοινή αγορά.

4 Το άρθρο 93, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης προβλέπει ότι, κατόπιν αιτήσεως κράτους μέλους, το Συμβούλιο μπορεί να αποφασίσει ομοφώνως ότι ενίσχυση που έχει θεσπιστεί ή πρόκειται να θεσπιστεί από το κράτος αυτό θεωρείται συμβιβάσιμη με την κοινή αγορά, κατά παρέκκλιση από τις διατάξεις του άρθρου 92 ή τους προβλεπόμενους στο άρθρο 94 κανονισμούς, εφόσον εξαιρετικές περιστάσεις δικαιολογούν μια τέτοια απόφαση.

5 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Επιτροπή επικαλείται, κυρίως, εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 93, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης, καθόσον η διάταξη αυτή χρησιμοποιήθηκε με σκοπό την παρέκκλιση από τους μηχανισμούς της κοινής οργανώσεως της αμπελοοινικής αγοράς, και, επικουρικώς, αφενός, την απουσία, στην προκειμένη περίπτωση, των εξαιρετικών περιστάσεων που απαιτεί η διάταξη αυτή και, αφετέρου, την ανεπάρκεια και τον εσφαλμένο χαρακτήρα της αιτιολογίας.

6 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η Επιτροπή, με βάση τις συνέπειες της αποφάσεως της 29ης Φεβρουαρίου 1996, C-122/94, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1996, σ. I-881), δηλώνει ότι, όσον αφορά τον κύριο λόγο ακυρώσεως, υποστηρίζει απλώς και μόνον ότι το Συμβούλιο υπερέβη τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει.

7 Με διάταξη της 7ης Φεβρουαρίου 1996, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου επέτρεψε στη Γαλλική Δημοκρατία να παρέμβει υπέρ των αιτημάτων του Συμβουλίου.

8 Με χωριστό δικόγραφο της 6ης Νοεμβρίου 1995, το Συμβούλιο προέβαλε, δυνάμει του άρθρου 91 του Κανονισμού Διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου. Με απόφαση της 18ης Ιουνίου 1996, το Δικαστήριο αποφάσισε να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου μαζί με την ουσία της υποθέσεως.

Επί της ενστάσεως απαραδέκτου

9 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από τη Γαλλική Δημοκρατία, υποστηρίζει ότι, εφόσον η απόφαση δεν δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, ο δε αποδέκτης της υπό την έννοια του άρθρου 191, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ είναι η Γαλλική Δημοκρατία και όχι η Επιτροπή, η τελευταία έπρεπε να ασκήσει την προσφυγή της εντός προθεσμίας δύο μηνών από τις 22 Ιουνίου 1995, ημερομηνία κατά την οποία έλαβε γνώση της αποφάσεως αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 173, πέμπτο εδάφιο, της ιδίας Συνθήκης.

10 Συναφώς, το Συμβούλιο παρατηρεί καταρχάς ότι, όπως προκύπτει από το δικόγραφο της προσφυγής, η Επιτροπή γνώριζε όλο το ιστορικό του φακέλου, ότι, στη συνέχεια, συμμετέσχε στις εργασίες του Συμβουλίου και ότι, τέλος, έλαβε γνώση της αποφάσεως μόλις αυτή εκδόθηκε, ήτοι στις 22 Ιουνίου 1995, δεδομένου ότι επισυνήψε στο δικόγραφο της προσφυγής τα — καταρτισθέντα από τη Γενική Γραμματεία της — πρακτικά της συνεδριάσεως του Συμβουλίου. Η Γαλλική Κυβέρνηση προσθέτει ότι το Συμβούλιο δεν επέφερε τροποποιήσεις στο σχέδιο αποφάσεως που του υποβλήθηκε προς έγκριση.

11 Τόσο το Συμβούλιο όσο και η Γαλλική Δημοκρατία φρονούν ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλεστεί τη νομολογία του Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία, ελλείψει δημοσιεύσεως και κοινοποιήσεως, εναπόκειται στο πρόσωπο που λαμβάνει γνώση της υπάρξεως πράξεως που το αφορά να ζητήσει το πλήρες κείμενο εντός εύλογης προθεσμίας, η δε προθεσμία ασκήσεως προσφυγής αρχίζει από τη στιγμή που ο τρίτος ενδιαφερόμενος έλαβε γνώση του ακριβούς περιεχομένου και της αιτιολογίας της συγκεκριμένης πράξεως (απόφαση της 6ης Δεκεμβρίου 1990, C-180/88, Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-4413). Όντως, η θέση της Επιτροπής εν προκειμένω δεν μπορεί να συγκριθεί με τη θέση ενός τρίτου σε διαδικασία αφορώσα τον τομέα του ανταγωνισμού ή των κρατικών ενισχύσεων.

12 Αντιθέτως, η Επιτροπή, η οποία ήταν παρούσα κατά τη συνεδρίαση του Συμβουλίου από τις 19 έως τις 22 Ιουνίου 1995, υποστηρίζει ότι η προσφυγή της είναι παραδεκτή, καθόσον η απόφαση περιλαμβάνεται μεταξύ των πράξεων οι οποίες, κατά το άρθρο 191, παράγραφος 3, της Συνθήκης, παράγουν αποτελέσματα μόνον από της ημερομηνίας της κοινοποιήσεώς τους. Επικουρικώς, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι έλαβε γνώση του ακριβούς περιεχομένου της αιτιολογίας της αποφάσεως μόλις την 1η Αυγούστου 1995, ημερομηνία κατά την οποία έλαβε το έγγραφο της 27ης Ιουνίου 1995 με το οποίο το Συμβούλιο την ενημέρωσε για την κοινοποίηση της αποφάσεως.

13 Κατά το άρθρο 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης, οι προσφυγές που προβλέπονται στο άρθρο αυτό ασκούνται εντός δύο μηνών υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποιήσεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως.

14 Δεν αμφισβητείται ότι η απόφαση δεν δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

15 Κατά το άρθρο 191, παράγραφος 3, της Συνθήκης, οι λοιπές αποφάσεις, πλην εκείνων οι οποίες, δυνάμει της παραγράφου 1, δημοσιεύονται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, κοινοποιούνται στους αποδέκτες τους και αποκτούν ενέργεια με την κοινοποίησή τους.

16 Σύμφωνα με το άρθρο 2 της αποφάσεως, αποδέκτης της ήταν η Γαλλική Δημοκρατία. Η απόφαση κοινοποιήθηκε στη Γαλλική Κυβέρνηση με έγγραφο του Γενικού Γραμματέα του Συμβουλίου της 27ης Ιουλίου 1995.

17 Εφόσον η απόφαση ούτε δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* ούτε κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή ως αποδέκτη της αποφάσεως, η προθεσμία των δύο μηνών δεν άρχισε να τρέχει, έναντι του οργάνου αυτού, παρά από την ημέρα κατά την οποία το όργανο έλαβε γνώση της εν λόγω αποφάσεως.

18 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, ελλείψει δημοσιεύσεως και κοινοποιήσεως, εναπόκειται στο πρόσωπο που λαμβάνει γνώση της υπάρξεως πράξεως που το αφορά να ζητήσει το πλήρες κείμενο εντός εύλογης προθεσμίας, η δε προθεσμία ασκήσεως προσφυγής δεν αρχίζει παρά από τη στιγμή που ο τρίτος ενδιαφερόμενος έλαβε γνώση του ακριβούς περιεχομένου και της αιτιολογίας της συγκεκριμένης πράξεως ώστε να μπορεί να κάνει χρήση του δικαιώματός του προς άσκηση προσφυγής (προμνησθείσα απόφαση Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie κατά Επιτροπής, σκέψη 22).

19 Πρέπει, συνεπώς, να αναζητηθεί η ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή έλαβε γνώση του ακριβούς περιεχομένου και της αιτιολογίας της πράξεως.

20 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι, ήδη από τις 16 Ιουνίου 1995, τα μέλη του Συμβουλίου και της Επιτροπής διέθεταν ένα σχέδιο αποφάσεως του Συμβουλίου σχετικά με τη χορήγηση έκτακτης ενισχύσεως στους παραγωγούς επιτραπέζιων οίνων στη Γαλλία (έγγραφο 8100/95 Agri 62).

21 Στη συνέχεια, από το σημείο 9 του αποσπάσματος των πρακτικών της 1858ης συνεδριάσεως του Συμβουλίου «Γεωργία», πραγματοποιηθείσας στις Βρυξέλλες από τις 19 έως τις 22 Ιουνίου, τα οποία συνέταξε η Γενική Γραμματεία της Επιτροπής και περιλαμβάνονται στο παράρτημα VI του δικογράφου της προσφυγής, προκύπτει ότι το Συμβούλιο ενέκρινε το εν λόγω σχέδιο αποφάσεως ομοφώνως. Το έγγραφο αυτό περιγράφει, εξάλλου, τη συζήτηση που κατέληξε στη λήψη της αποφάσεως, μνημονεύει τα επιχειρήματα της Γαλλικής Κυβερνήσεως και αναφέρει τις αμφιβολίες τις οποίες εξέφρασαν ορισμένα κράτη μέλη και ο αρμόδιος επίτροπος ως προς το αν εδικαιολογείτο η επιφύλαξη ευνοϊκής συνέχειας στην αίτηση της Γαλλικής Δημοκρατίας.

22 Συνεπώς, η Επιτροπή έλαβε ακριβή και λεπτομερή γνώση της αποφάσεως το αργότερο την ημέρα της συντάξεως των εν λόγω πρακτικών, ήτοι στις 23 Ιουνίου 1995. Η προθεσμία που διέθετε για την άσκηση της προσφυγής της άρχισε, ως εκ τούτου, να τρέχει από τις 24 Ιουνίου 1995 και έληξε στις 26 Αυγούστου 1995, συνυπολογιζομένης της παρεκτάσεως των προθεσμιών λόγω αποστάσεως.

23 Εφόσον το δικόγραφο της προσφυγής κατατέθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 1995, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

24 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Η Γαλλική Δημοκρατία, η οποία παρενέβη προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου, θα φέρει τα δικαστικά έξοδά της, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

3) Η Γαλλική Δημοκρατία θα φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Ragnemalm Mancini Kapteyn

Murray Hirsch

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 19 Φεβρουαρίου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

H. Ragnemalm